

Tid har intet enkelt Parti Krav paa at faa sin særlige militærpolitiske Anskuelse ført frem, men alle Partier bør bøje sig for hverandre. Sidst af alle Partier har vi fra det radikale Venstres Side villet rejse Strid og Uro her i Salen om det vanskelige militære Spørgsmaal, og derfor har vi strakt os vidt, meget vidt og fuldt ud støttet den Generalnævner-Politik, som det efter vor Opfattelse er den nuværende Forsvarsministers Fortjeneste at have ført paa det militære Omraade under de nuværende vanskelige Forhold. Men naar Spørgsmaalet er rejst, griber vi med Glæde den fremstrakte Haand.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft anførte, at de Udgifter, som man maa ud med til Sikringsstyrken, var dobbelte Udgifter, idet ogsaa de indkaldtes Arbejds-kraft gik tabt. Det er fuldkommen rigtigt. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghøj) anførte i Gaar en social Grund til Formindskelse af Sikringsstyrken. Jeg kunde have Lyst til at tilføje en moralsk Grund. Det er denne, at som Forholdene lykkeligvis har formet sig for os, har meget af Sikringstjenesten nødvendigvis — der skal ikke ligge den mindste Anklage mod nogen i, hvad jeg nu siger — været noget af en systematiseret Lediggang, og Lediggang er jo efter et gammelt Ord Roden til alt ondt. Den har let kunnet virke sløvende og demoraliserende paa de unge. Det er ikke noget, jeg finder paa af mig selv, jeg har fra Folk, der virkelig kan bedømme Stillingen, Udtalelser, som jeg kan støtte mig til. Derfor tror jeg, det vilde være af stor Betydning, om man virkelig nu skred til at lade en Del af de indkaldte komme fri og komme ud at arbejde. Der er, som sagt, vakt store Forhaabninger ved den Tale, det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen forleden holdt. Blandt andet har det givet sig Udtryk i Bladartikler. Jeg ser i Venstrebladene „Roskilde Dagblad“ og „Fyens Tidende“ Udtalelser om Spørgsmaalet. I „Roskilde Dagblad“ skrives der, at man føler sig forvisset om, at der sker noget i den Retning, som det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsens forsigtige Ord peger i, og samme Dag udtaler det store Venstreblad „Fyens Tidende“, at de fleste vil kunne billige, at Spørgsmaalet er rejst, og haaber, at det maa blive drøftet i det udvidede Ministerium og i Finansudvalgene, og at det maa avancere videre frem. Jeg slutter mig til dem, der har udtalt Ønske om, at de Undersøgelser, der nu foregaar, maa føre til et Resultat, og at de maa føre til

den fuldkomne og absolutte Enighed om dette Spørgsmaal, der er en uomgængelig Betingelse for, at der kan ske noget. Ordførerne for Venstre og Det konservative Folkeparti talte om, hvad man eventuelt skulde bruge de Midler til, som man ved en mulig Reduktion af Sikringsstyrken vilde indvinde. Det Spørgsmaal agter jeg ikke at komme ind paa, det egner sig efter min Opfattelse ikke til Drøftelse her.

De store Begivenheder, som vi daglig oplever, Krigen, som truer med at ødelægge Europa, og dens mange forskellige Følger herhjemme i vort følsomme lille Samfund, har givet en hel Række ærede Medlemmer Anledning til at fremsætte sociale og økonomiske Betragtninger, dels over, hvad der skal gøres nu, og dels over de Fremtidsopgaver, der uundgaaeligt vil melde sig, dersom vi skal skaffe vort Folk gode Levevilkkaar. Og det kan jo ikke nægtes, at der er god Grund til at anstille saadanne Betragtninger. Allerede før den store Krig brød ud, var det vel klart, at det Aarhundrede, vi nu er inde i, det 20de Aarhundrede, vilde blive de sociale Spørgsmaals Aarhundrede. Baarne frem af Underklassen i By og paa Land meldte de sociale Spørgsmaal sig og krævede en Løsning: Løn- og Boligspørgsmaalene og Jordspørgsmaalet, som jo er Kernen i det sociale Spørgsmaal. Og har det ikke været klart før, saa er det i høj Grad blevet klart nu under den store Krig, at det, der kræves rundt omkring i Samfundene, er en energisk gennemført Socialpolitik, en Samfundspolitik. I Lyset fra det Krigens Flammehav, der blusser over Europa, har man set de gamle Samfunds Mangler og Brøst klarere end nogensinde. Og hvad er det, vi ser? Det er en skrigende Uretfærdighed og Ulighed, som Dag for Dag bliver større. De mange, som ikke har noget, bliver fattigere, de faa rige øger deres Formue. Adskillige Talere, der tilhører det socialdemokratiske Parti, har skildret Krigens og Dyrtidens Virkninger herhjemme. Det er utvivlsomt rigtigt, som det ærede Medlem fra Fredericia-Kredsen (L. Rasmussen) sagde, at selv om dansk Erhvervsliv lever under ganske usædvanlige Kaar for Øjeblikket, saa er der i Danmark for Øjeblikket Folk, der lider Nød, sulter og fryser. Derfor forekommer det mig, at det maa være Hovedopgaven for den nuværende Rigsdag at foretage noget til Afhjælpning af Dyrtiden. Det gælder bogstavelig talt om at skaffe store Dele af vort Folk Føde og Klæder, Hus og Hjem. Jeg vil benytte Lejligheden til at udtale